

.1

רגליו של תְּלִיל לא היו מספיק ארוכות.
כשנֶאֱגַי ניער קלות את ראשו להתיז מעליו את טיפות הגשם,
תְּלִיל עוד התנשף מאחור ורקע ברגליו, מנסה להסיר את הבוץ
מנעליו על המדרגה שלפני האחרונה כדי שיוכל להשיג את נֶאֱגַי
ולהיכנס אתו לדירה...

.2

נֶאֱגַי מדבר ומדבר, ותְּלִיל מתבצר בשתיקתו, משתדל שפניו יהיו
לוח חלק וניטרלי. הוא נושם עמוק ומרפה את שרירי הפנים כדי
לרוקן את עיניו מכל תגובה שתעצור את שטף שיחתו של נֶאֱגַי.
כי נֶאֱגַי הוא מאלה הממעטים בדיבור, מאלה שאינם מאמינים
שלבו של אדם הוא כלי שבהתמלאו הוא שופע אל הזולת...
לכן תְּלִיל מודאג בגללו. ובכל פעם שהוא מתבונן בו, נדמה לו
שיש בנֶאֱגַי משהו טורד מנוחה. טורד מנוחה, כי למרות שנֶאֱגַי
בריא ושלם, תְּלִיל מרגיש שאולי הוא בעצם חולה. לא ממש חולה,
אלא יש בו אותו משהו שאמא חשה בילדה האהוב כשאינו משתקע
עד תום במשחק עם חבריו.

הם בחדרו של תְּלִיל עכשיו, בקומת הקרקע. תְּלִיל כבר לא
עוקב אחר דבריו של נֶאֱגַי, הוא רק מניח לאוזניו להתענג על
מימיו החמימים של הקול. הוא שרוי ברוגע, מבקש לישון, ועיניו
בוחנות את רגלו המחוטבת של נֶאֱגַי, ששמץ ממנה מבצבץ בין
שולי המכנסיים לבין הגרב הארוך. נֶאֱגַי שרוע נינוח לרוחב
המיטה, נשען אל הקיר וידיו שלובות לו מאחורי עורפו, והרגל
הנושאת את חברתה עדיין נוגעת ברצפה. עורו לבן כל-כך, חושב
תְּלִיל, למרות שמאיר עליו רק האור הקלוש החודר מבעד לחלון

הגבוה בקיר ממול... שערו שחור ומבריק, פרוע כליכך, וכך גם עיניו, וגם מחשבותיו הנופלות בינינו כגבישי סוכר...

נֶאֱגֵי משנה את תנוחת רגליו בלי לחדול מדיבורו המקוטע, והשערות הזעירות חוזרות לאט למקומן, בכיוון הצמיחה הטבעי לעבר כף הרגל, בלי שקו הגומי של הגרביים יזוז ממקומו. שום גבר לא יוכל לחקות בקלות את האלגנטיות של נֶאֱגֵי, חושב חֶ'לִיל. לבושו הספורטיבי, הפשוט בתכלית, נראה חדש גם אחרי כביסות מרובות. אין לו הרבה בגדים, לא יותר משיש לחֶ'לִיל, שבבואו לקנות לעצמו בגד חדש הוא מנסה תמיד לבחון אותו בעיניו של נֶאֱגֵי. וכך אומנם נראה הבגד בראשית חייו, אבל חיש קל הוא נטמע בערימת בגדיו חסרי הייחוד של חֶ'לִיל ונעלם ביניהם. הסוד טמון אולי בתואם גופו של נֶאֱגֵי, או באופן שהגברת אִיזָאֵבֶל מכבסת את הבגדים ומגהצת ומקפלת אותם.

דברים רבים יש בנֶאֱגֵי שנבצר מחֶ'לִיל לסגלם לעצמו. למשל, הלהיטות שלו אחר טעמים של מיני מאכלים, או ההבחנה הדקה שיש לו בתבלינים ובחומרים ובמידת הבשלות, למרות שאינו אוכל אלא מעט – מה שגורם תמיד צער לגברת אִיזָאֵבֶל, וממריץ אותה להזמין את חֶ'לִיל לאכול אצלם, כדי שיתעורר תאבוננו של בנה.

נֶאֱגֵי יודע גם כל מיני זוטות שחֶ'לִיל תוהה איפה הוא מוצא לו זמן ללקט אותן. מיני זוטות שלא נראה לחֶ'לִיל שאפשר למצוא בספרים או בעיתונים, וודאי שאין למצוא אותן בבית. פעם עלה בדעתו של חֶ'לִיל שה"הבדל" הזה בינו לבין נֶאֱגֵי מקורו ב"Baby Rose" או ב"Jardin d'Enfants", כלומר, בגן-הילדים שבבתי-הספר של הנוזרות – חדרים מרווחים, מוארים וצבעוניים, שם עושה הילד את צעדיו הראשונים בלימודים בדרך שחֶ'לִיל אינו יודע עליה דבר, כי אותו לימדו קרוא וכתוב כמו שמלמדים אדם בוגר.

נֶאֱגֵי מפסיק לדבר. הוא משתק, וחֶ'לִיל מתחיל לחשוש שאורחו המקמץ בביקורים ישתעמם ויסתלק פתאום. משום כך

הוא קם להכין תה. נַאגִי מסרב בתירוץ שאינו שותה תה אלא כשהוא חולה או מצונן, ואם כבר, אז רק תה סיני עם יסמין. אבל תְּלִיל לא מגיב, מחייך חיוך מבודח, מניח את הקומקום הקטן על הקומקום הגדול, מדליק את המבער הקטן בכיריים כדי למשוך את הזמן, מדליק את האור וחוזר לכיסאו, בעוד נַאגִי ממשיך להתבונן בחלון, שמשקף עכשיו את החפצים שבחדר הקטן.

נַאגִי חוזר ורוטן שאמו מפצירה בו לנסוע אל אחותו בסעודיה. הוא רוצה לעלות הביתה, חושב תְּלִיל, אבל לנַאגִי הוא אומר, "זכותה של הגברת אִינְאָבֶל לדאוג לך. הרי אתה רואה איך המצב כאן מחמיר מיום ליום..." אבל מייד הוא מתחרט שניסה להופיע בדמות הידיד האובייקטיבי שרק טובת חברו לנגד עיניו. הוא בכלל לא רוצה לשכנע אותו – הרי אינו יכול לשאת את המחשבה שנַאגִי ירחק מעליו והוא לא ישוב עוד לראותו.

"מה עם הדיקור הסיני?" שואל תְּלִיל, מנסה לפתות את נַאגִי להישאר.

"מדהים", עונה נַאגִי, "אין לתאר כמה השתפר מצב הרגל שלה..."

התרגיל מצליח, ונַאגִי מדבר ומדבר על מעלות הריפוי המזרחי, ועל המזון הטבעי, ועל חוכמת המזרח העתיקה. הוא מתלהב ומרבה לחזור על "אנחנו אנשי המזרח", ותְּלִיל מניח לו לשכות את ספל התה הכהה, המצטנן לו בצד בשלווה.

*

עכשיו פוסעים שניהם באוויר הקר. נַאגִי משיג כל הזמן את תְּלִיל בצעד אחד קטן, מניח לו להתענג בהיחבא על מראה כתפיו וגבו מאחור. נַאגִי מפסיק את דיבורו, כאילו חזר ממנו, אחרי נסיעה קצרה, למקומו הטבעי. הוא זוקף את צווארון הז'קט ותוחב את ידיו בכיסי המכנסיים, ומאיץ את צעדיו שאינם נשמעים על האספלט הרטוב. בצעד בטוח הוא מתקדם ברחוב הצר, ולא שם לב שהעוברים ושבים התמעטו. הוא שקוע במחשבה על עניינים חשובים. מעת לעת הוא נושא את ראשו ומתבונן בשמים, כאילו

יש בכיפה הסגולה משהו שמאשר או מפריך את הרעיון שמעסיק אותו.

חיוך רחב מאיר פתאום את פניו והוא מניח את ידו על כתפו של ת'ליל, שעכשיו כבר לא מתנהל מאחוריו. ת'ליל מפנה אליו את פניו בצפייה, אבל נאג'י לא מדבר. המחשבות האלה – או שהן נגדי או שאני מתנגד להן, אין ספק, ולכן הוא מחייך ככה ומנסה לרצות אותי מבלי דעת. מוטב כך... שישמור את המחשבות שלו לעצמו... מה שמעציב הוא, שלדעתו אינני מסוגל כלל לקחת חלק במחשבות האלה... כמו ברוב מחשבותיו, שלפעמים הוא מנסה לשתף אותי בהן, אבל מתייגע פתאום באמצע הדרך, מחייך ומנסה לרצות אותי.

“הם יחזרו. עוד תראה”, אומר נאג'י פתאום.

ת'ליל רואה את ריטה. הוא לא רואה אותה ממש. לא את כולה. הוא רואה את שפתיה הנעות בלי הרף, למרות שמעולם לא דיבר איתה. כלומר, היא לא דיברה אתו מעולם. ת'ליל חושב שבצעם אף פעם לא ראה אותה מדברת עם מישהו. הוא היה רואה אותה רק ברחוב, או כשנכנסה לבניין בשובה הביתה. פעם ראה אותה במרפסת שלה, בקומה הרביעית, משליכה לאחיתה הקטנה משהו עטוף בשקית ניילון וממהרת לחזור פנימה, אולי מפני שהיתה עדיין בכתונת-לילה. נאג'י היה מחליף איתה דברים מדי פעם, אבל מעולם לא דיבר איתה ממש. כשריטה היתה עוברת על פניו, או כשנפגשו שניהם בכניסה לבניין, נאג'י היה מחוויר קצת, ות'ליל היה תוהה מדוע אינו אזור אומץ לחזור אחריה. מה חסר לו? ת'ליל היה בטוח שריטה מאוהבת בנאג'י. כשנפגשו, היה ת'ליל רומז לו לעברה, נאג'י היה מחייך ומתעלם, ות'ליל רק היה משתכנע עוד יותר. אבל רק כשעזבו את הבית, והיא עלתה והתיישבה לצד אמה במכונית שנסעה לפני משאית הרהיטים, ניכרה איזו עצבנות במילות הבוז של נאג'י, “הם משוגעים. ממש משוגעים. מה קורה לאנשים?”

אביה אדם דתי ושמרן, איש חולה, עיקש כמו שור, שבזמן

האחרון כבר טרף ממש את העיתונים. היה יושב בבית בפיג'מה ובשיער פרוץ, נרדם על הרדיו, לא מפסיק לצעוק. את הזיותיו החולניות טיפח באהבה, כמו היו חיות נדירות...

"הם יחזרו"... איש מן היוצאים לא חזר. עציצי הפרחים היו נובלים ומתייבשים על המרפסת, ובכל פעם שבעלת-הבית קפצה לגיחה חטופה היתה משליכה אותם לאשפה, וברדתה עם שקיות וצרורות אחרונים היתה נפרדת מן השכנות, מבקשת מהן בחופזה שישגיתו על הבית. השכנים היו נעצבים, כולם הביעו את צערם ואיחלו שיבה מהירה, והשכנה הנפרדת כמעט שלא הניחה להם לסיים את ההבטחות ואת הפתגמים העממיים בשבחי המתניות, ובעוד היא מנסקת את הילדים ומקללת את הניתוק ואת התנאים ואת הימים, מיהרה וירדה עם חפציה במדרגות. השכנים היו נאנחים ארוכות ונועלים את הדלתות לאט, או שנשאו ראשם לשמים, חוששים שיתפוס אותה גשם-פתאום במעבר, שאותו תצטרך לעשות ברגל, אל צדה המזרחי של הבירה.

"איש מן היוצאים לא חזר", חשב ת'ליל לענות לנאג'י שחזר וצחק בבוז, מניח שוב את ידו על כתפו של ת'ליל. אבל צער עמוק ירד עליו כשראה שוב את שפתיה של ריטה, נעות בלי הפוגה. הן נמוגו אחר-כך לגמרי בכיפת הרקיע שהלכה והשחירה, ועכשיו חזר גם נאג'י לבחון אותה, טופח על כתפו של ת'ליל לזרו אותו לחזור.

כלב לבן עובר לידם, רגלו האחת, זו השבורה, תלויה באוויר, והוא מהדס כאילו לא אכפת לו כלום. גבר עומד נבוך מול דלת הברזל השחורה של הבניין שלו, מחייך בעוברם, כמתנצל שהמפתח אבד לו. אישה מלאת גוף מוציאה שקית אשפה. היא משליכה אותה מרחוק, והשקית נקרעת מעל לערימה המפוזרת. בצעד איטי היא חוזרת על עקבותיה. שני צעירים במדי צבא, שרים וצוחקים, מתנהלים לעבר מועדון הפליפּרִים המואר למחצה בקצה הרחוב.

תְּלִיל סִבֵּן אֶת יָדָיו פֶּעַם נֹסֶפֶת, אַחֲר־כֵּךְ קִירַב אוֹתָן אֶל אָפוֹ, לְבִדּוֹק אִם עוֹד נֹתֵר מִשְׁהוּ מְרִיחַ הַמֶּרְקָק. הוּא חוֹר אֶל הַזּוֹגוּגִית שְׁקִיבֵעַ זֶה עֵתָה, עֵלָה עַל כִּיסָא וְהִתְחִיל לִשְׁפֹשֵׁף אֶת הַשְּׂמֵשָׁה הַמְּלוֹכֶלֶכֶת בְּעִיתוֹן יִשָּׁן טְבוֹל בְּמִים וּבִסְפִירֵט כְּחוֹל. כְּפֹת יָדָיו הִתְכַּסּוּ בְּדִיו הַשְּׁחוּרָה שֶׁנֹּזְלָה עֲלֵיהֶן. הוּא חוֹר לִשְׁטוֹף אֶת יָדָיו בְּכִיּוֹר, וְהָאוֹר חוֹר, חֲרִיף כְּתַמִּיד, וּבִקֵּעַ מִבְּעַד לַחֲלוֹן הַיְחִיד.

בְּכָל פֶּעַם שֶׁחָלָה הַפּוּגָה בֵּין הַקְּרָבוֹת נִתְקַף תְּלִיל צוֹרֵךְ דּוֹחֵק לְסֹדֵר וּלְנִקּוּת. הַצּוֹרֵךְ הַזֶּה גּוֹבֵר בּוֹ וְתוֹפֵחַ עַד שֶׁהוּא נִהַפֵּךְ לְמִין אוֹבְסֶסִיָּה. אַחֲרֵי הַקְּרָבוֹת חוֹזֵר חֲדָרוֹ שֶׁל תְּלִיל וְלוֹבֵשׁ מְרָאָה נְקִי וְרַעֲנָן, כְּאִילוֹ זֶה עֵתָה יֵצֵא מִמֶּנּוּ הַקְּבֵלָן, כְּאִילוֹ הִיָּה חֲדָר חֲדָשׁ – הַרְצָפוֹת מִבְּהִיקוֹת, וְהַכֵּל נוֹדֵף בְּשָׁמִים שֶׁל סְבוֹן וְחוֹמְרֵי נִיקוּי וְתַכְשִׁירֵי חֵיטוּי.

קוֹ הַשְּׂמִיכָה הַמְּפּוֹסֶפֶסֶת שֶׁעַל הַמִּיטָה מְקַבֵּיל בְּדִיוֹק לְרַצְפָּה. עַל מִדְּף הַכִּירִיִּים שׁוֹמֵר הָעֵיתוֹן עַל קִיפּוּלָיו וְעַל לִוְבֵן דְּפִיו. בְּרַק הַכֵּלִים וְהַכּוֹסוֹת הַקְּטָנוֹת בְּפִינָה הַחֲבוּיָה עַל שֹׁפֵת הַכִּיּוֹר הַנְּקִי מְעֵלָה עַל הַדַּעַת אִיזוֹ עֵקֶרֶת־בֵּית אוֹ רוֹוָקָה זְקֵנָה, בְּהִירָה מְאוּד, שְׁגָרָה לָהּ כְּאִן בְּבֵית הַקְּטָן בְּשִׁמְחָה וּבְאוֹשֵׁר מְאוֹד וּמְעוּלָם. אַחֲרֵי כָל קָרֵב הוֹפֵךְ חֲדָרוֹ שֶׁל תְּלִיל לְנוֹוֶה קֶטָן, וְאֶלְמֵלָא הַנְּסִיבוֹת הַקְּשׁוֹת לֹא הִיָּה חֲסֵר בּוֹ מְאוֹם פֶּרֶט לִזְרֵ פְּרַחֲי־בֵר צְבֻעוֹנִי וְנָאָה בְּאַחַת הַפִּינּוֹת.

הַקְּרֵב הַסְּתִיִּים. נְאֻגִי בָּא, יֵשֵׁב מְעַט, אֲבָל הַרְגִישׁ שֶׁתְּלִיל עֶסוּק, שִׁדְעָתוֹ נִתּוֹנָה לְסִידוֹר הַבֵּית וְאִין לוֹ מְצַב־רוּחַ. הוּא רָאָה שֶׁהַכֵּל בְּסֹדֵר, וְעֵלָה לְבֵיתוֹ. לֵאמֹר אֲמַר שֶׁתְּלִיל מִתּוֹחַ וְעֻצּוֹב.

תְּלִיל בְּכֵלֶל לֹא הִיָּה מִתּוֹחַ. הוּא חָשַׁב אוֹמְנָם לְהַגִּישׁ לְאוֹרֵחַ כּוֹס תֵּה, אֲבָל הָעֵדִיף לְשׁוֹמֵר עַל הַסֹּדֵר בְּחֲדָר, לְמִשׁוֹךְ עוֹד קִצָּת אֶת הַהֲתַעֲנָגוֹת עַל אֲרֻגּוֹנוֹ הַמוֹפְתִי. וּבְרוּר שֶׁלֹּא הִיָּה עֻצּוֹב, לְהִיפֵךְ, בְּכָל פֶּעַם שֶׁהִקִּיפוּ עֵינָיו אֶת הַשְּׂטַח הַקְּטָן, הַמְּבַהֵיק, חֵשׁ סִיפּוֹק וְהִנָּה, וְאֶפִּילוֹ שִׁמְחָה.

הוּא יֵשֵׁב עַל מִיטָתוֹ וְהִתְבּוֹנֵן בְּחֲלוֹן מִבְּעַד לְזוֹגוּגִית הַחֲדָשָׁה, קוֹלֵט אֶת קוֹלוֹת טְאוּא שְׁבֵרֵי הַזְּכוּכִית הַעוֹלִים מְכַל עֲבֵרָיו שֶׁל

הרחוב השלו. שלוה ש כמו באה משמים רחוקים, מִיָּקוּם אחר, השלוה הזאת היורדת על העיר לאחר הקרב, שלוה שכמה פִּירָאָה האילמת האוחזת בעיר לנוכח חיזיון נורא שעלה בראשה ורוקן אותו מכל דבר אחר. אפילו הכלבים נדהמים מן המעמד, בולעים את נביחותיהם וקופאים בתדהמה. רק קול שברי הזכוכית מפעם לפעם... ושיעול רחוק...

תִּלְיָל חשב כמה משופרת איכותן של הזוגיות החדשות. הן טובות יותר, שקופות יותר. הצריכה הגוברת אימנה את ידיהם של העושים במלאכה באופן שלא ידעו כמותו קודם. פעם היו משליכים את השמשות השבורות. עכשיו נעשו מומחים לִמְחזור, והם מצטערים בוודאי על כל מה שקודם נזרק לשווא. עכשיו ראוי כל דבר להיכנס לִמְחזור החיים הגדול ולהמשיך להתגלגל בו. עכשיו אפילו את תרמילי הקליעים הריקים הם קונים מן הנערים, שאף הם בתורם תופסים את מקומם הצר באותו מִחזור גדול.

כששפשף תִּלְיָל את ידיו הקרות ראה פתאום דם. משיחות יבשות וכהות של דם, ואחרות, טריות עדיין, אדומות ודביקות, מכסות על חתך שותת בפנים אגודלו.

תִּלְיָל נשכב על המיטה, מנסה בכל מאודו להסדיר את נשימותיו הפרועות. הוא הרחיק את ידו ואחר־כך תחב אותה תחת כיסוי המיטה. הוא רצה שמישהו ידפוק עכשיו בדלת. אחר־כך שקע במין תרדמה עמוקה.

*

בשנתו, שרוע על המיטה הצרה, תִּלְיָל מסגיר את עצמו לעין הבוחנת באופן גלוי וברור יותר. בשוכבו כך דומם, בלא נייע, מתערערים רשמי הכוזבים של אשליית החושים שמקורה בתנועתו של הגוף ובעיין הנמשכת אליה כבמגנט.

לתִּלְיָל עיניים גדולות, שצבען משוטט בין הזהוב לירוק. עיניים שמפתות את המתבונן לְדָמוֹת שהוא קצת גבוה מכפי שהוא באמת. גם תנועותיו הקצובות – שכמו נקטעות באיבן, אולי מרוב ביישנות כבושה – משוות לגופו מעין בשלות שאין בו.

חֲלִיל שֹׁכֵב עִשְׂוֵי דוּמָם וּבְהִישָׁג יָד. אֲלֵמְלָא הִיָּה שֵׁלֵב
הַתְּבַגְּרוֹת הַגְּבְרִית מֵאַחֲרָיו, יִכּוֹל הִיָּה הַמֵּתְבֹנֵן לְחֹשֶׁב שְׁגוּפָא
הוּא גּוֹף שֶׁל מֵתְבַגֵּר, גּוֹף שֶׁמִּבְטִיחַ כִּי לְאַחַר שְׁתִּשְׁלִים בּוֹ אִמָּא טְבַע
אֶת מַעֲשֵׂיהָ, לְכַשִּׁיתֵמֵר הַגְּבַעוּל וַיִּפְתַּחוּ עָלַי הַכּוֹתֶרֶת הַזִּקְפוּיָם,
הוּא עֵתִיד לְהִיּוֹת בְּעַל תּוֹאֵם וְיוֹפֵי שְׁאִין מוֹשֶׁלֶם, תּוֹאֵם וְיוֹפֵי שִׁישׁוּ
לְמַעַלְתָּם שֶׁל פְּסָלֵי הַשִּׁישׁ שֶׁפִּסְלוּ הַקְּדוּמוֹנִים לְתַפְאֶרֶת הַיּוֹפֵי הַגְּבְרִי
הַזֶּהָר בְּבִשְׁלוֹתוֹ.

אֲבָל כְּתַפְּיו הַצְּרוֹת אֵינָן רַחְבוֹת מִן הַכֹּר הַקָּטָן שֶׁהוּא מִשְׁעִין עָלָיו
אֶת רֵאשׁוֹ. וְהַמֵּתְבֹנֵן תִּמְנָה, אִיזוֹה טַעַם מוֹצֵאת אִמָּא טְבַע לְעֲצוֹר
פְּתָאוּם בְּאַחַת מֵתַחְנוּתֶיהָ, לְמָה לֹא תִמְשִׁיךְ בְּדַרְכָּה וּתְבִיא אֶת
הַמְּאוּוּיִים הַטְּמִירִים אֶל יַעֲדָם הַמּוֹבְטָח.

פְּנֵי הַנְּמִיָּם, הַשְּׁלוּוִים, מְרוֹחֲקִים מְאוּד, וְהַחִיוּרוֹן הַנְּסוּךְ עֲלֵיהֶם
מַעִיד אֲוִלֵי שְׁחָלִיל מְכִיר אֶת הַדְּבָרִים הַיְכָרוֹת טְמִירָה וְאִף נִכְנַע
לָהֶם בְּעֶצֶב, שְׁהָרִי בְּתַנּוּמָתוֹ הַדּוּמָמָת מַעִיד הַגּוֹף שֶׁהוּא יוֹדַע אֶת
דְּקוּיוֹתָיו וְאֶת תְּלֹאוֹתָיו וְאֶת מַעֲיֵדוֹתָיו, אֶת שְׁשׁוֹנוֹ וְאֶת יִגְוֹנוֹ;
וְכֹל מָה שֶׁמִּסְגִּיר הַגּוֹף עַל הַיְדִיעָה הָאֵינְטוּאִיטִיבִית שֶׁהוּא יוֹדַע
אֶת תְּפִקִּידוֹ הַכְּמוּסִים, אִף מְבַלֵּי שְׁבַעֲלֵיו שֶׁל הַגּוֹף יִהְיֶה עַר לָהּ
– כֹּל זֶה הוּא לְרֹב מַעֲבֵר לְתַפְּיָשָׁה. כְּמוֹ הַיְדִיעָה שֶׁאֵנּוּ יוֹדְעִים אֶת
הַפְּגַעִים הַמְּאִימִים לְהַתְּרַגֵּשׁ עֲלֵינוּ. כְּמוֹ שְׁאִישָׁה בְּהִרְיוֹן יוֹדַעַת
אֶת מִיָּן הַעוֹבֵר שֶׁבְּבִטְנָהּ. כְּמוֹ שֶׁהַגּוֹף הַשּׁוֹקַע יוֹדַע אֶת הַתְּפַרְצוֹתָם
הַקָּרְבָּה שֶׁל תְּאֵי הַסְּרִטָּן.

עַל כָּל פְּנִיָּם, לְכַשְׁתַּנּוּחַ עֵינֶיךָ עַל חֲלִיל הַנֶּם אֶת תְּנּוּמָתוֹ הַקְּלָה,
תַּעֲרֹרֵר בְּלִבְךָ רְגֵשָׁה, כְּאִילוֹ הֵייתָ אֲבִיו וְגַעַרְתָּ בּוֹ לְמַעַלָּה מִן הַרְּאוּי
בְּשֶׁל אִיזוֹ שְׁטוֹת שְׁנַתְּלִית בְּהַ לְהוֹצִיא עֲלֵיהָ אֶת כַּעֲסֶךָ. וְעַתָּה לֹא
נוֹתֵר לְךָ אֵלָּא לְהַנִּיחַ אֶת רֵאשׁוֹ הַקָּטָן עַל בְּרַכְךָ וְלְהַחֲלִיק עַל שַׁעַר
הַדְּבֶשׁ שְׁלוֹ, הַרְךָ כְּשַׁעַר יְלָדִים, בְּעוֹד עֵינֶיךָ מֵאַחֲלוֹת לוֹ חֲלוּמוֹת
מְאוּשְׁרִים. הָאִיחּוּלִים יַחֲלְצוּ אוֹתְךָ מֵרַגְשׁוֹת הָאִשָּׁם, וְיַחֲזִירוּ אוֹתוֹ
אֶל גֵּן הַיְלָדוֹת הַשְּׁאֲנָנָה, שֶׁם רְאוּי לוֹ שִׁקְפֵּךְ וְיִשְׁתַּעֲשַׁע בֵּין חֲבָרָיו.
חֲבָרָיו שֶׁל חֲלִיל מֵתַחֲלָקִים לְשֵׁתֵי קְבוּצוֹת. הַחֲבָרִים מִן הַקְּבוּצָה
הָרֵאשׁוֹנָה דוּמָיִם לוֹ יוֹתֵר בְּמֵרָאם – בְּחוֹרִים צַעֲרִים מִמֶּנּוּ בְּהַרְבֵּה,

שבמו ידיהם עקרו את שְׁעַר הגברות מעל צירו ונכנסו בפתחה הרחב, כלומר, בפתחה של ההיסטוריה. הם מעצבים, מעשה יום ביומו, את גורלו של האזור שחשיבותו על מפת העולם אינה מוטלת בספק – הם מנהלים את חיי הבריות, את ענייני הציבור ואת ענייני הפרט, את ענייני המים והלחם, החלומות וההגירות. הקבוצה השנייה, לעומת זאת, מורכבת מגברים בני גילו, שזה כבר הם שולטים בעניינים המכריעים באמצעות השכל והתבונה, מפליאים לנסח תיאוריות ולהגות תוכניות שברומו של עולם, ברומה של הפוליטיקה, ברומה של ההנהגה, של העיתונות, של...

וכך נעלו שתי הגברויות כאחת את שעריהן בפניו. תְּלִיל נותר לבדו במעבר הצר, על הקו הדק בין שני אזורים המושכים אותו אליהם, שרוי במעין נשיות קופאת על שמריה, נשיות הנכנעת לחיי צמח, בעוד הגברויות הפעילות, הפורצות אל געש החיים, מצויות בטווח מגע ואף קרוב מזה.

אבל השניות הן ניכרת רק במה שמסגיר גופו הישן, הדומם, המנותק מתנועת בעליו וממודעותו כלפיו. תְּלִיל עצמו אינו מודע לכל זה כשהוא ער – הוא יודע רק שהוא כְּמָה לשלום, כְּמָה לביטחון, יודע שאינו מוכן בשום פנים לצאת ל... שאינו מסוגל לראות דם או... ושתחושת הבדידות לא נרגעת בנפשו הנבוכה, התְּרָדָה.